

*Колода А. А.,
слідчий слідчого відділу Голосіївського управління поліції
Головного управління Національної поліції у м. Києві;
аспірант кафедри кримінального процесу та криміналістики
Академії адвокатури України*

ЮРИДИЧНА ПРИРОДА ВНУТРІШНЬО ВІДОМЧОГО КОНТРОЛЮ ЯК ОДИН ІЗ МЕХАНІЗМІВ ВИЯВЛЕННЯ, УСУНЕННЯ ТА ПРЕВЕНЦІЇ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПОМИЛОК СЛІДЧОГО НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ: ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблемних аспектів юридичної природи внутрішньо відомчого контролю, як одного із механізмів виявлення, усунення та превенції процесуальних помилок слідчого на стадії досудового розслідування, сформульовані на основі наукового дослідження положення чинного кримінального процесуального законодавства, наукових позицій правників, присвячених правовому інституту внутрішньо відомчого контролю. На основі наукового дослідження наводяться пропозиції щодо внесення змін до чинного Кримінального процесуального кодексу України. Науковим шляхом виявлено, що до категорії «внутрішньо відомчий контроль» чинним кримінальним процесуальним законодавством та доктриною відносяться керівник (начальник) органу досудового розслідування в особі начальника Головного слідчого управління, слідчого управління, відділу, відділення органу досудового розслідування правоохоронного органу.

Науковою статтею визначено, що під внутрішньо відомчим контролем на стадії досудового розслідування необхідно розуміти законодавчо закріплену діяльність начальника органу досудового розслідування, метою якої є доскональне вивчення матеріалів кримінального провадження з подальшим наданням усних або письмових вказівок слідчому в кримінальному провадженні та організація належних умов виконання службових обов'язків слідчим з метою повного, об'єктивного та неупередженого проведення досудового розслідування.

Ознаками внутрішньо відомчого контролю є: двоєдина природа повноважень керівника органу досудового розслідування: організаційні та процесуальні повноваження; виступає механізмом навчання слідчих органу досудового розслідування; складна диференційована система побудови внутрішньо відомчого контролю.

Повноваження внутрішньо відомчого контролю в особі начальника слідчого управління, відділу, відділення поділяються на організаційні та процесуальні характеру. До організаційних повноважень внутрішньо відомчого контролю слід відносити: створення списків добового чергування у складі слідчо-оперативної групи органу досудового розслідування; наявність застосування механізму заохочення та стягнення; формує та підписує штатний розпис органу досудового розслідування; формує кадрову політику слідчого управління, відділу, відділення; формує спеціалізацію кожного слідчого; розподіляє кримінальні провадження за критерієм спеціалізації, навантаження,

рівня фаховості тощо; має право відсторонити слідчого від проведення досудового розслідування кримінального провадження та призначити нового слідчого. До процесуальних повноважень внутрішньо відомчого контролю в особі начальника органу досудового розслідування необхідно відносити: постійний процесуальний моніторинг за діяльністю слідчого щодо проведення, як окремих гласних або негласних слідчих (розшукових) дій, так і персональне заслуховування слідчого про обсяг проведеної роботи в рамках кримінального провадження і обсягу роботи, яку необхідно виконати в найближчий період; надання методичної допомоги при проведенні досудового розслідування; відміна процесуальних рішень слідчого; відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування; проводить безпосередній виїзд на місце вчинення кримінального правопорушення і надає усні або письмові вказівки та доручення слідчому.

Ключові слова: досудове розслідування, слідчий, начальник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя, вказівки начальника органу досудового розслідування, організаційні та процесуальні повноваження внутрішньо відомчого контролю.

Постановка проблеми. З прийняттям КПК України в 2012 році проблема допущення слідчим помилок на стадії досудового розслідування помітно загострилася, насамперед у зв'язку з тим, що значно зріс рівень вимог до якості досудового розслідування, посилено судовий контроль, прокурорський нагляд та внутрішньо відомчий контроль за проведенням досудового розслідування.

Встановлено необхідність отримання дозволу суду на проведення низки процесуальних дій, підвищено вимоги до допустимості доказів, передбачено можливість визнання їх недопустимими.

Окрім цього, з прийняттям нового КПК України сторона захисту отримала від законодавця вагомий важел правового тиску на сторону обвинувачення.

Доречно вказати також про спеціально створену ієрархічну та динамічну систему внутрішньо відомчого контролю, яка по своїй природі, формує правоохоронну функцію держави.

Чинним національним законодавством чітко не визначений перелік та межі даних повноважень, що на практиці спричиняє керування діями слідчого при проведенні досудового розслідування фактично в ручному режимі.

Вищевказаний факт спричиняє безкарність і відсутність адекватних юридичних меж впливу на діяльність слідчого, що підриває процесуальну самостійність слідчого в рамках Кримінального процесуального кодексу України (надалі – КПК України).

Актуальність теми. Діяльність слідчого на стадії досудового розслідування є результатом розумової діяльності, яка може бути як істиною, так і хибною з певної сукупності причин.

Однією із таких причин є неналежний внутрішньо відомчий контроль за рішеннями, діями чи бездіяльністю слідчого органу досудового розслідування.

Підпорядкованість слідчого внутрішньо відомчому контролю закріплена чинним КПК України та підзаконними нормативно-правовими, яка кристалізується в необхідності обов'язкового виконання вимог начальника органу досудового розслідування.

Правові аспекти внутрішньо відомчого контролю за діяльністю слідчого в кримінальному провадженні досліджували науковці О.В. Баулін, В.Д. Берназ, В.Г. Гончаренко, В.П. Данєвський, Н.С. Карпов, В.О. Карлеба, М.І. Кулагін, В.Г. Кравченко, Д.І. Криворучко, П.В. Лементя, А.О. Ляш, Г.М. Мамка, В.Т. Нор, А.Д. Назаров, В.В. Назаров, Б.В. Романюк, С.В. Слинко, С.М. Смоков, О.М. Скрябін, М.Є. Шумило, О.Г. Яновська та ін.

На вищевказану тему наявна велика кількість наукових праць доктринальників кримінального процесуального права, які провадили дослідження юридичної природи функціонування правового інституту внутрішньо відомчого контролю, однак останні не впровадили практичного врегулювання вищевказаних неузгодженостей.

Метою статті є аналіз наукових позицій правників кримінального процесуального права щодо правового інституту внутрішньо відомчого контролю на стадії досудового розслідування, пошук шляхів вирішення і визначення чітких правових меж внутрішньо відомчого контролю.

Завданням статті є висвітлення проблеми недосконалості правового інституту внутрішньо відомчого контролю в кримінальному провадженні.

Об'єктом дослідження статті є юридична природа функціонування правового інституту внутрішньо відомчого контролю.

Предметом статті є теоретичні та практичні аспекти, які впливають на юридичну природу функціонування правового інституту внутрішньо відомчого контролю.

При написанні статті використовувалися наступні методи: аналізу, синтезу, дедукції, узагальнення.

Виклад основного матеріалу. Робота слідчого є результатом інтелектуальної діяльності в сфері кримінального процесуального права, яка за деяких умов може бути помилковою, що в свою чергу, може спричинити до порушення законних прав та інтересів учасників кримінального провадження.

В цілях даної статті, під помилкою слідчого слід розуміти сукупність рішень, дій чи бездіяльності спеціального суб'єкта – слідчого органу досудового розслідування, що виявляється в невиконанні або неналежному виконанні положень законодавства при яких відсутній умисел останнього.

До суб'єктного складу виявлення, усунення та превенції помилки слідчого на стадії досудового розслідування слід відносити:

- внутрішньо відомчий контроль;
- прокурорський нагляд;
- судовий контроль.

– КПК України конкретизує інституційну належність та функціональне призначення кожного з цих владних суб'єктів у досудовій стадії кримінального провадження, що не дозволяє, наприклад, керівнику органу досудового розслідування здійснювати ні наглядових, ні судово-контрольних повноважень, а прокурору і слідчому судді – здійснювати організаційно-управлінське керівництво діяльності слідчих. Це є демократичною, правильною і процесуально ефективною формою взаємовідносин між владними суб'єктами, діючими у досудовій стадії кримінального провадження [1, с. 33].

Повернемося до смислового навантаження дефініції «внутрішньо відомчий контроль».

Під внутрішньо відомчим контролем науковець О.Д. Назаров вказав: «Належний відомчий контроль повинен дозволяти оперативно розкривати злочини, повно, всебічно та об'єктивно розслідувати кримінальні справи, прогнозувати, виявляти, виправляти, попереджати будь-які порушення законності на досудових стадіях кримінального процесу» [2, с. 226].

О.Д. Назаров у власній дефініції вказав, на нашу думку, тільки процесуальну сторону внутрішньо відомчого контролю не вказавши про наявність адміністративного або організаційного впливу на слідчого органу досудового розслідування.

Дефініція доречна та висвітлює зміст внутрішньо відомчого контролю, однак не визначає перелік суб'єктів вищевказаного контролю.

Так, під внутрішньовідомчим контролем на стадії досудового розслідування необхідно розуміти законодавчо закріплену діяльність начальника органу досудового розслідування, метою якої є доскональне вивчення матеріалів кримінального провадження з подальшим наданням усних або письмових вказівок слідчому в кримінальному провадженні та організація належних умов виконання службових обов'язків слідчим з метою повного, об'єктивного та неупередженого проведення досудового розслідування.

Чинний КПК України та підзаконні нормативно-правові акти не визначають чіткий перелік суб'єктів, які мають право провадити внутрішньо відомчий контроль за діяльністю слідчого органу досудового розслідування, однак відповідно до п. 8 ч. 1 ст. 3 КПК України під керівником органу досудового розслідування законодавець розуміє начальника Головного слідчого управління, слідчого управління, відділу, відділення органу Національної поліції, органу безпеки та заступники зазначених посадових осіб, які діють у межах своїх повноважень, перший заступник або заступник Директора Державного бюро розслідувань, заступник директора територіального управління Державного бюро розслідувань, керівник Головного слідчого управління, слідчого управління, відділу органу Державного бюро розслідувань, керівник Головного підрозділу детективів, підрозділу детективів, відділу детективів органу Бюро економічної безпеки України, керівник Головного підрозділу детективів, підрозділу детективів, відділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України, а також заступники зазначених посадових осіб, які діють у межах своїх повноважень [3].

Частково слід погодитися з позицією О.М. Скрябіна, який вказує, що слідчий у своїй діяльності не лише підпорядкований керівнику органу досудового розслідування, а й також керівнику територіального підрозділу [4, с. 253].

Погоджуємося частково з позицією О.М. Скрябіна з тих причин, що в даній позиції не передбачені відносини підпорядкування

не тільки по відношенню до керівника органу досудового розслідування, керівника територіального підрозділу, а і по відношенню до керівника обласного управління, центрального апарату правоохоронного органу, які також можуть фактично в ручному режимі управляти процесуальними діями слідчого [5, с. 140].

Окрім КПК України правові аспекти внутрішньо відомчого контролю закріплені в Наказі МВС від 06.07.2017 року № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України» (надалі – Наказ МВС № 570).

Ми не будемо проводити перелік абсолютно всіх повноважень внутрішньо відомчого контролю в особі начальника органу досудового розслідування, які закріплені у вищевказаному Наказі МВС № 570, а вкажемо про диференціацію повноважень та суб'єктний склад внутрішньо відомчого контролю.

Так, Розділом 5 Наказу МВС № 570 вказано, що начальник ГСУ, слідчого управління, відділу, відділення органу Національної поліції України, крім повноважень і обов'язків, передбачених кримінальним процесуальним законодавством, є відповідальним за стан досудового розслідування в підпорядкованих органах Національної поліції України, організацію їх роботи, виконання покладених на них завдань [6].

Враховуючи законодавчу неврегульованість даного правового аспекту є наукова необхідність у виокремленні суб'єктного складу внутрішньо відомчого контролю. Так, до суб'єктного складу внутрішньо відомчого контролю слід відносити наступних:

- начальника та його заступників Головного слідчого управління органу досудового розслідування;
- начальника та його заступників слідчого управління органу досудового розслідування міста Києва та Севастополя або обласного значення;
- начальника та його заступника слідчого відділу районного управління органу досудового розслідування;
- начальник слідчого відділення органу досудового розслідування.

Ознаками внутрішньо відомчого контролю є:

- двоєдина природа повноважень керівника органу досудового розслідування: організаційні та процесуальні повноваження;
- виступає механізмом навчання слідчих органу досудового розслідування;
- складна диференційована система побудови внутрішньо відомчого контролю.

Як вже було вказано вище, внутрішньо відомчий контроль в особі начальника органу досудового розслідування має в своєму правовому «арсеналі» організаційні та процесуальні повноваження, які розповсюджуються на процесуальну діяльність слідчого.

Так, до організаційних повноважень внутрішньо відомчого контролю в особі начальника органу досудового розслідування слід відносити:

- створення списків добового чергування у складі слідчо-оперативної групи органу досудового розслідування;
- наявність застосування механізму заохочення та стягнення;
- формує та підписує штатний розпис органу досудового розслідування;
- формує кадрову політику слідчого управління, відділу, відділення;
- формує спеціалізацію кожного слідчого;
- розподіляє кримінальні провадження за критерієм спеціалізації, навантаження, рівня фаховості тощо;

– має право відсторонити слідчого від проведення досудового розслідування кримінального провадження та призначити нового слідчого.

До процесуальних повноважень внутрішньо відомчого контролю в особі начальника органу досудового розслідування слід відносити:

- постійний процесуальний моніторинг за діяльністю слідчого щодо проведення, як окремих гласних або негласних слідчих (розшукових) дій, так і персональне заслуховування слідчого про обсяг проведеної роботи в рамках кримінального провадження і обсягу роботи, яку необхідно виконати в найближчий період;
- надання методичної допомоги при проведенні досудового розслідування;
- відміна процесуальних рішень слідчого;
- відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування;
- проводить безпосередній виїзд на місце вчинення кримінального правопорушення та надає усні та письмові вказівки та доручення слідчому.

Окремо необхідно виділити правові аспекти відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування.

Так, положеннями п. 2 ч. 2 ст. 39 КПК України вказано про те, що керівник органу досудового розслідування має право відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування вмотивованою постановою за ініціативою прокурора або з власної ініціативи з наступним повідомленням прокурора та призначити іншого слідчого за наявності підстав, передбачених цим Кодексом, для його відводу або у разі неефективного досудового розслідування [3].

Чинним законодавством непередбачені критерії неефективності досудового розслідування, а виходячи з цього, вищевказане поняття є абстрактним, що, в свою чергу, надає начальнику органу досудового розслідування безмежні механізми організаційного та процесуального впливу на процесуальну діяльність слідчого, в розрізі відсторонення останнього.

Для уникнення безпідставного відсторонення слідчого від проведення досудового розслідування начальником органу досудового розслідування, необхідно внести деякі уточнення.

В п. 2 ч. 2 ст. 39 КПК України повинні міститися положення про обов'язок начальника органу досудового розслідування категорично в письмовій формі обґрунтувати необхідність відсторонення слідчого з подальшим наведенням фактичних обставин, причинно-наслідковий зв'язок між рішеннями, діями чи бездіяльністю слідчого та, як наслідок, неефективним досудовим розслідуванням.

П. 2 ч. 2 ст. 39 КПК України закріпити в наступній редакції: «керівник органу досудового розслідування має право відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування вмотивованою постановою з аргументованими посиланнями на конкретні обставини, які можна перевірити за ініціативою прокурора або з власної ініціативи з наступним повідомленням прокурора та призначити іншого слідчого за наявності підстав, передбачених цим Кодексом, для його відводу або у разі неефективного досудового розслідування».

Положення вищевказаної норми, які були надані нами, не можуть в повній мірі забезпечити слідчого від необґрунтованого відсторонення від проведення досудового розслідування, однак ускладнить механізм зловживання домінуючим організаційним

та процесуальним становищем начальника органу досудового розслідування.

В підтримку останньої тези О.Д. Назаров вказав: «Належний відомчий контроль повинен дозволяти оперативно розкривати злочини, повно, всебічно та об'єктивно розслідувати кримінальні справи, прогнозувати, виявляти, виправляти, попереджати будь-які порушення законності на досудових стадіях кримінального процесу» [2, с. 226].

Основною метою діяльності внутрішньо відомчого контролю є забезпечення ефективної та результативної діяльності слідчого органу досудового розслідування, що потягне за собою правильне та об'єктивне встановлення всіх фактичних обставин вчинення правопорушення кримінального правопорушення.

Внутрішньо відомчий контроль повинен бути диференційованим, тобто, чим менше рівня знань, стажу трудової діяльності та навичок слідчого, тим більш масштабним повинен бути внутрішньо відомчий контроль і навпаки, чим досвідченіший слідчий, ти вищевказаний контроль повинен бути меншим.

З прийняттям в 2012 році нового КПК України законодавцем було ліквідовано інститут досудової стадії кримінального провадження щодо перевірки підстав початку проведення розслідування.

Погоджуємося з Г. Тюрін, який вказав, що законодавець завдав слідчій діяльності суттєвої шкоди, а точніше, майже паралізував її повністю. За наявності необмеженої кількості кримінальних правопорушень, які щоденно передаються слідчому, цей владний суб'єкт досудового розслідування вже не може просто орієнтуватися в них у зв'язку з чим якість досудового розслідування не лише знижується, а стрімко падає до нуля [7, с. 14–19].

Окремо слід вказати про те, що вказівки начальника органу досудового розслідування не повинні суперечити правовій позиції та вказівкам процесуального керівника в конкретному кримінальному провадженні.

В підтвердження даної позиції слід вказати про положення ч. 3 ст. 39 КПК України в якому передбачено, що керівник органу досудового розслідування зобов'язаний виконувати доручення та вказівки прокурора, які даються у письмовій формі. Невиконання керівником органу досудового розслідування законних вказівок та доручень прокурора, наданих у порядку, передбаченому цим Кодексом, тягне за собою передбачену законом відповідальність [3].

Тобто, законодавець чітко вказав ієрархічну систему підпорядкованості та субординаційної взаємодії внутрішньо відомчого контролю та прокурорського нагляду.

Однак, процесуальне керівництво за діяльністю слідчого фактично проводиться начальником органу досудового розслідування з причин значного завантаження процесуального керівника.

Виходячи із правозастосовної практики при направленні обвинувального акту з матеріалами кримінального провадження до суду слідчий органу досудового розслідування самостійно формує наглядове провадження для процесуального керівника.

Доцільно підкреслити, що внутрішньо відомчий контроль в особі начальника органу досудового розслідування, належним чином завчасно виявляє, усуває та запобігає помилкам слідчого на стадії досудового розслідування за умови чіткої

взаємодії внутрішньо відомчого контролю, прокурорського нагляду та судового контролю.

Наявна впевненість в тому, що значна частина слідчих органу досудового розслідування Національної поліції України (надалі – НПУ), Служби безпеки України (надалі – СБУ), з об'єктивних та або суб'єктивних причин, не володіє належними знаннями та навичками проведення якісного, повного, швидкого та результативного досудового розслідування.

В даному випадку внутрішньо відомчий контроль в особі начальника органу досудового розслідування зобов'язаний «закріпити» за таким слідчим наставника.

Під наставником, в контексті даної наукової статті, слід розуміти слідчого органу досудового розслідування, який має необхідні знання та навички, які були отримані останнім під час трудової діяльності на посаді слідчого органу досудового розслідування.

Чинним КПК України та підзаконними нормативно-правовими актами відсутні положення про наставництво та, тим паче, про мінімальний або максимальний строк наставництва, його критерії тощо, однак дане явище повинне бути більш інтенсивним та всеохоплюючим під час початку роботи молодого слідчого та поступово зменшуватися за умови отримання позитивних результатів процесуальної роботи молодого слідчого.

Підкреслимо, що наставництво це елемент звичаєвого неписаного права в сфері службової діяльності органів держави.

В правозастосовній практиці наявні випадки, коли у молодого та недосвідченого слідчого органу досудового розслідування з різних причин немає наставника, що в подальшому тягне за собою допущення значної кількості помилок при проведенні гласних чи негласних слідчих (розшукових) дій.

Висновок. Виходячи із вищевикладеного є необхідність вказати, що будь-яка сфера людської діяльності, в тому числі і процесуальна робота слідчого органу досудового розслідування, може призводити до спричинення помилок.

З метою зменшення вірогідності допущення процесуальних помилок слідчим законодавцем створена ціла низка інституційних механізмів, які, за своєю метою діяльності, повинні забезпечувати зменшення вірогідності допущення відповідним суб'єктом помилок. Науковою статтею визначений суб'єктний склад, дефініцію вищевказаного контролю, його приналежність та інституційний механізм взаємодії зі слідчим.

Література:

1. Богущий П. Прокуратура в системі кримінальної ситуації. *Вісник прокуратури*. 2013. № 11. С. 24–28. С. 33.
2. Назаров А. Д. Следственные и судебные ошибки и уголовно-процессуальный механизм их устранения: концептуальные основы : дис. ... д-ра юрид. наук. СПб., 2017, С. 226.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, 11–12, 13. Ст. 88.
4. Скрябін О. М., Криворучко Д. І. Процесуальна незалежність слідчого: проблеми теорії та практики *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2014. № 3. С. 253–260.
5. Колода А. А. ISSN 2307-1745. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Юриспруденція*. 2021 № 53. С. 140.
6. Наказ МВС від 06.07.2017 року № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України».
7. Тюрін Г. Процесуальне керівництво досудового розслідування: шляхи вдосконалення. *Вісник прокуратури*. 2013. № 11. С. 14–19.

Koloda A. The legal nature of internal departmental control as one of the mechanisms for detecting, eliminating, and preventing procedural errors of the investigator at the pre-trial investigation stage: theory and practice

Summary. The article is devoted to the study of problematic aspects of the legal nature of internal departmental control, as one of the mechanisms of detection, elimination and prevention of procedural errors of the investigator at the stage of pre-trial investigation, formulated on the basis of a scientific study of the current criminal procedural legislation, scientific positions of lawyers dedicated to the legal institute of internal departmental control. On the basis of scientific research, proposals are given for making changes to the current Criminal Procedure Code of Ukraine. Scientifically, it was found that the head (head) of the pre-trial investigation body represented by the head of the main investigative department, investigative department, department, branch of the pre-trial investigation body of the law enforcement body belongs to the category of "internal departmental control" according to the current criminal procedural legislation and doctrine. The scientific article determined that internal departmental control at the stage of pre-trial investigation should be understood as the legally established activity of the head of the pre-trial investigation body, the purpose of which is to thoroughly study the materials of criminal proceedings with the subsequent provision of oral or written instructions to the investigator in criminal proceedings and the organization of proper conditions for the performance of official duties of investigators for the purpose of full, objective and impartial pre-trial investigation. Signs of internal departmental control are: the dual nature of the powers of the head of the pre-trial investigation body: organizational and procedural powers; serves as a training mechanism for investigators of the pre-trial investigation body; a complex differentiated

system of building internal departmental control. The powers of internal departmental control in the person of the head of the investigative department, department, branch are divided into organizational and procedural. The organizational powers of internal departmental control should include: creation of lists of daily duty as part of the investigative and operative group of the pre-trial investigation body; availability of the incentive and recovery mechanism; forms and signs the staff roster of the pre-trial investigation body; forms the personnel policy of the investigative department, department, branch; forms the specialization of each investigator; distributes criminal proceedings according to the criterion of specialization, workload, level of expertise, etc.; has the right to remove the investigator from the pre-trial investigation of the criminal proceedings and to appoint a new investigator. The procedural powers of internal departmental control in the person of the head of the pre-trial investigation body must include: permanent procedural monitoring of the investigator's activities regarding the conduct of individual overt or undercover investigative (search) actions, as well as personal hearing of the investigator about the scope of work performed within the framework of criminal proceedings and the scope work that needs to be done in the near future; providing methodical assistance during pre-trial investigation; cancellation of procedural decisions of the investigator; suspension of the investigator from the pre-trial investigation; conducts a direct trip to the place of commission of a criminal offense and provides oral or written instructions and instructions to the investigator.

Key words: pre-trial investigation, investigator, head of the pre-trial investigation body, prosecutor, investigating judge, instructions of the head of the pre-trial investigation body, organizational and procedural powers of internal departmental control.